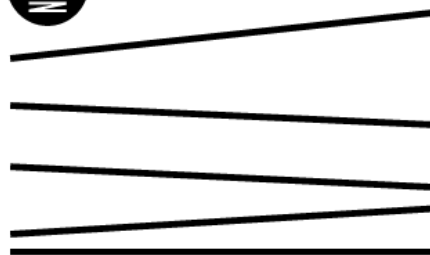

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

af Hector Cremieux ; frit bearbejdet af Erik
Bøgh ; Musiken af J. Offenbach.

Titel | Title:

Orfevs i Underverdenen : Operette i 4 Akter

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : forlagt af Th. Gandrup, 1871

Fysiske størrelse | Physical extent:

90 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Cremieux.
Oeffens i Anderverdenen.
1871.

56.-193-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.2.S 56 8°

11 56 0 8 01489 X

Det Kgl. Bibliotek

130025715633

Orseus i Underverdenen.

Operette i 4 Akter af Hector Cremieux,

frit bearbejdet

af

Erif Bogh.

Musiken af J. Offenbach.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Boghandler Lh. Sandrup.

Fjeldsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

1871.

Personer.

Orfevs, Musiker i Theben.

Eurydice, hans Kone.

Pluto (forklædt som Hyrden Aristevs).

Jupiter.

Juno.

Vulkan.

Venus.

Amor.

Diana.

Mars.

Merkur.

Minerva.

Hebe.

Bakkus.

Styr, Skygge.

Den offentlige Mening.

Guder, Gudsinder, Bakkantinder, Dæmoner osv.

(Handlingen foregaar dels i Theben, dels i Olympen, dels
i Underverdenen.)

Contents

Introduction 1

Chapter I 10

Chapter II 25

Chapter III 40

Chapter IV 55

Chapter V 70

Chapter VI 85

Chapter VII 100

Chapter VIII 115

Chapter IX 130

Chapter X 145

Chapter XI 160

Chapter XII 175

Chapter XIII 190

Chapter XIV 205

Chapter XV 220

Chapter XVI 235

Chapter XVII 250

Chapter XVIII 265

Chapter XIX 280

Chapter XX 295

Chapter XXI 310

Chapter XXII 325

Chapter XXIII 340

Chapter XXIV 355

Chapter XXV 370

Chapter XXVI 385

Chapter XXVII 400

Chapter XXVIII 415

Chapter XXIX 430

Chapter XXX 445

Chapter XXXI 460

Chapter XXXII 475

Chapter XXXIII 490

Chapter XXXIV 505

Chapter XXXV 520

Chapter XXXVI 535

Chapter XXXVII 550

Chapter XXXVIII 565

Chapter XXXIX 580

Chapter XL 595

Chapter XLI 610

Chapter XLII 625

Chapter XLIII 640

Chapter XLIV 655

Chapter XLV 670

Chapter XLVI 685

Chapter XLVII 700

Chapter XLVIII 715

Chapter XLIX 730

Chapter L 745

Chapter LI 760

Chapter LII 775

Chapter LIII 790

Chapter LIV 805

Chapter LV 820

Chapter LVI 835

Chapter LVII 850

Chapter LVIII 865

Chapter LIX 880

Chapter LX 895

Chapter LXI 910

Chapter LXII 925

Chapter LXIII 940

Chapter LXIV 955

Chapter LXV 970

Chapter LXVI 985

Chapter LXVII 1000

Forste Akt.

(Vandlig Egn i Nærheden af Theben. Tilvenstre en Hytte med Indskrift: „Aristeys, Udsalg af Honning og Faare-mælk“ — tilhøjre en anden, med Indskrift: „Orfevs, Professor ved Musikkonservatoriet“. I Baggrunden en Kornmark.)

Prolog.

Den offentlige Mening.

(En Yngling i antik Dragt med frygtsk Hue paa Hovedet og Svøbe i Haanden.)

De veed vel, hvem jeg er?

Hvad behager? — Veed De det ikke?

Saa skal de faa det at vide,

og det til Punkt og Prikke:

De og jeg er Doubletter —

Sagen er ligefrem:

Det er Dem, der er mig i Grunden,

og det er mig, der er Dem,

Vi staar i den allermest nære

og intime Forening —

Jeg har nemlig den Ære at være — —

den offentlige Mening! —

Jeg er og har altid været
 Selvherfker i alle Stater.
 Jeg har mangen Gang fujoneret
 de mægtigste Potentater,
 Alle de svage Sjæle
 med hellig Rædsel betragter mig,
 De stærke — de gjør det samme,
 de siger blot, de foragter mig —
 Om det er selve Guderne,
 skulde De se, hvor de ryster!
 De veed: jeg kan give dem Affked,
 hvad Øjeblik jeg lyfter.
 Ja, hvis ikke jeg holdt hele
 den herlige Verden i Aie,
 Væred' det ikke en Uge,
 førend den var af Lave!

Det er for min Skuld alene,
 at Gnieren bliver velgjørende;
 Og Kxyfteren er kun tapper,
 naar denne sufer om Drene.
 Stod ikke jeg som en Skræmsel
 baade for Store og Smaa,
 Skulde De se, hvad ærbare
 Folk kunde hitte paa!
 Nu veed De, at her i Aften

ska spilles klassisk Komædie,
 Og, da de antike Koristers
 samtlige Bladser var ledige,
 Saa er jeg traadt i Stedet
 for Koret som Censor morum,
 Og, dersom En eller Anden
 synder imod Decorum
 Og gjør eller siger det mindste
 stødende eller skadende,
 Saa raaber jeg: „Stand's Letfindige!
 Hvis ikke — — skal Du i Bladene.“

Derinde i denne Hytte —
 (det siger jeg Dem i Fortrolighed!)
 Bor der et Par, som ofte
 har sat mig i stor Urolighed.
 Manden, det er et Geni,
 hvis Rhytme maa konserveres,
 For Alle er enige i:
 Naar han dør, skal han kanoniseres!
 Men Stakkell, desværre er han
 et af de musikalske Hoveder,
 Der ikke har anden Forstand
 end den, der kan sættes paa Noder.
 Og hun er en kærlig Sjæl,
 som har Anlæg til . . . til at blamere sig,

Og som . . . Ja, der kommer hun selv —

 Nu maa jeg rekommandere mig! —

Jeg veed, hvad hun vil her i Hytten —

 Men lige godt! Jeg skal vise,

At jeg dirigerer Mythen

 om Orfevs og Eurydice!

Første Scene.

Ervhdice.

(kommer ind med en Blomsterkurv og søger efter Aristeus).

Ervhdice.

1.

At hvordan dette Hjerte flammer,
Det kan De aldrig tro!
Paa Lejet i mit stille Kammer
Seg har ej Fred, ej Ro.
Hver Morgen, førend Sol oprinder,
Forlader jeg mit Hjem
Og plukker Roser og Kærminder —
Gjæt en Gang til hvem! —
Ja gjæt hans Navn, ifald De kan;
Men sig det ikke til min Mand!
Det gaar paa ingen Maade an.

2.

Hans Haar er blondt, hans Kind er fyldig,
Han er saa from og tam —
Han gaar saa bly og saa uskyldig
Omkring blandt sine Lam.
I blide Fløjtetoner kluffer
Han omt sin Længsel frem,

At Nat og Dag han gaar og juffer.
 :: Gjæt en Gang for hvem! ::
 Gjæt hendes Navn, ifald De kan;
 Men sig det ikke til min Mand! —
 Det gaar paa ingen Maade an.

Anden Scene.

Eurydice. Orfevs (fra Baggrunden med sin Violin
 under Armen).

Eurydice. Han er ikke hjemme. Nu vel,
 naar han kommer hjem, skal han finde mine Visit-
 fort: Roser og Ravendler! (strør Blomster udenfor
 Kristevs Hytte.)

Orfevs. Hvad ser jeg? Er det ikke Nymfen
 Maqvilla — mit Kunstnerhjertes Tilbedtel! Og
 hun er ene! Velan! Jeg vil udsende mine skønneste
 Toner for at melde mig!

Eurydice. Bed Jupiter! Det er min Mand!

Orfevs. Bed Pluto! Det er min Kone!
 — Nu skal vi have et Spektakel! Det er bedst
 at jeg kommer hende i Forkøbet og begynder
 Klammeriet! (højt) Tor man spørge, hvad Madamen
 søger her?

Eurydice. At undgaa Dig og dit utaaelige
 Virumlarum!

Orfevs. Og for hvem er det, Fruen strør
 Blomster?

Erhydice. For Zephyr!

Drfevs. For Vestenvinden? Det blæser jo fra Øst.

Erhydice (spottende). Nu ja, saa gaar jo netop Blomsterne mod Vest, ligesom Dine smægtende Toner. Tør jeg spørge, for hvem de var bestemte?

Drfevs. For ... for Luna, for den hellige kjste Maane.

Erhydice. Som ikke har skinnnet i de sidste otte Dage — hvorfor skal vi nu gjøre os den Ulejlighed at digte for hverandre? Du spiller Serenader for en eller anden Hyrdinde, jeg strør Blomster for en eller anden Hyrde — hvad saa mere? Du har jo ingen Smag for mine Roser, og jeg har en komplet Rædsel for Din Musik.

Drfevs. Madame! De ville behage at erindre, hvem De er og hvem jeg er! Er De ikke min Egte-Halvdels, og er jeg ikke Deres?

Erhydice. Jo desværre! Du er Drfevs, den kjedeligste af alle de lærde Komponister i Theben, saa kjedelig, at De har kjedet tre Roner ihjel og er bleven Professor i Kjedsommelighed! Jeg er Erhydice, Datter af en himmelbaaren Halvgud og en blomstrende Dryade — tror Du, jeg er skabt til at høre paa Din Virendrejermusik.

Orfevs. Madame! — Maa jeg bede Dem moderere Deres Impertinence! Min Personlighed kan De insultere efter Behag, men min Kunst, den skal De vogte Dem for at fornærme! Veed De ikke, at det er mig, der har opfundet Fremtidsmusiken, afføffet Melodien og udsat Adressseavisen for Solo, Kor og Orkester?

Eurydice. Na jo! Men Du veed ikke, at det er mig, der har fattet den mest sværmeriske Kjærlighed til den skønne Aristevs, at det er mig, der gjerne ti Gange vilde gaa i Døden for ham, og at det er mig, der naar som helst vil søge Tilflugt i Underverdenen, naar jeg ikke kan undgaa Dig paa anden Maade.

Orfevs (overrasket). Hvad behager?

Eurydice. At jeg hader Dig som Ægtemand, at jeg affkyr Dig som Musiker, og at jeg vil skilles fra Dig heller i Dag end i Morgen.

Duet.

Orfevs.

Sig det igjen.

Eurydice.

Sa strax min Ven.

Orfevs.

At Du mig hader som Ægtemand —

Evrh dice.

∴ Alt hvad jeg kan! ∴

Drfevs.

Og affkyr mig som Komponist?

Evrh dice.

Som Komponist — ja vist?

Drfevs.

Selv min Viol Du ynder ej?

Evrh dice.

Uh, nej, nej, nej!

Jeg hader den

Som Dig, min Ven!

Den er mig en Gru,

Akkurat som Du —

Slaf mig bare No

For Jer begge to!

Drfevs.

Og Sligt tør Du mig byde?

Hør! Det skal Du fortryde.

Evrh dice.

Ja saa! Hvad vil Du vel gjøre?

Drfevs.

Blot tvinge Dig til at høre

Min sidste Symfoni,

Og nøde Dig til at gjøre

Retfærdighed mod mit Geni.

Evrh dice.

Raade, Raade! At spar mit Liv.

Drfevs.

Nej hør nu blot, min hulde Viv!

Det varer ikke mer
End fem à seks Kvarter.

Evrh dice.

At vær barmhjertig: fem Kvarter!

Drfevs.

Maaske lidt mer,
Højt seks à syv Kvarter.

Evrh dice.

Jeg lober min Vej.

Drfevs (standser hende).

Snit Snak, det nytter ej.

Evrh dice.

Saa Du vil dræbe mig!

Drfevs.

Hør efter, siger jeg!

Evrh dice.

Nej nej nej nej nej nej!

Drfevs (spiller).

Evrh dice.

Har man hørt Mage
I sine Dage!
Hvilken antik
Rattemusik.

Drfevs.

Har Du hørt Mage
I Dine Dage?
Er den Musik
Ej magnifik?

Evrh dice.

Det er for galt;
Jeg bliver kvalt.

Drfevs.

Hvor genialt,
Originalt!

Hør nu her et prægtigt Motiv:
 Hvilken Flugt, hvilket Liv!

Eurydice.

Plag ej mit Dre.

Orfevs.

Hys! Nu skal Du høre.

Eurydice.

Nej nej nej nej!

Seg hører ej.

Orfevs.

Hør det Glissato —

Og det Legato.

Nu pizzicato,

Accelerando, ritardando,

Presto animato — agitato.

Eurydice.

Sig mig, har Du da i sinde

At berøve mig min Forstand?

Hulde Venus, min Gudinde!

Fri mig dog fra den Tyrann;

Tag min Mand, saa snart Du kan!

Eurydice (knælende tilhøjre). Venus, Venus, barmhjertigste af alle Gudinder! Befri mig fra denne Plageaand, og jeg lover Dig et Offer af ti snehvide Lam!

Orfevs (knælende tilvenstre). Høje Apollo, Du, den Eneste, der — mig selv undtagen forstaar at statte min Musik! Befri mig fra denne færlige Sjæl, og jeg skal komponere Dig en Hymne,

som skal bringe Stenene til at hoppe og Dyrene til at danse!

Evrhdice (bag ved ham, ligegyldig). Ja det har Du let ved! Saa snart Du begynder at gnide paa Din Violin, danser baade Dyr og Mennesker Gallop for at frelse deres Dren.

Drfevs (himmelsvendt). — Se det er ogsaa en Fortolkning! (mørk) Spot ikke mine Toners Magt. Det er kun en Time siden, der kom et Tog af Slangar imod mig, men neppe havde de hørt den første Del af min nye Adagio, førend de laa bedøvede for mine Fødder hver og en.

Evrhdice. Det kan jeg saa godt forstaa. Jeg har aldrig hørt noget mere søvndyssende.

Drfevs (demonisk). Bogt Dem Madam! — De kan vaagne, naar De mindst venter det. (ser paa sit Ur.) Men det er Synd mod Kunsten at tale om Toner for umusikalske Dren. Nu skal jeg hen at give Timer i Konservatoriet.

Evrhdice (sukkende). Konservatoriet! — Og jeg, som glædede mig til, at Du vilde gaa til Hymens Tempel og søge Skilsmisse.

Drfevs (vemodig). Evrhdice, Evrhdice! Tror Du ikke, at jeg havde gjort det for længe siden, hvis det ikke var mig forbudt af den offentlige Mening. Jeg veed, hvad jeg skylder mit u dødelige

Navn: hverken Nutiden eller Fremtiden maa vide andet end, at vi have levet sammen som to Turtelduer . . . (mørk) og hvad Din kælte Hyrdeflæs angaar — ham skal jeg nok faa affrattet uden at gjøre Skandale. Han skal ikke lystes ved at gjøre Stier i min Kornmark derhenne! Lad ham blot gaa den Vej en Gang til!

Ervhdice. Hvad saa?

Orfevs. Hvad saa? — det skal baade Du og han faa at se. Han gjør det ikke to Gange.

Ervhdice. Hvad vil det sige?

Orfevs. Ingenting! Du har strøet Roser paa hans Vej — jeg har sørget for Tornene. Lad ham blot vove sig ind i min Kornmark. (Om, idet han gaar og tilkaster hende et Kys.) Farvel min lille Due. Farvel.

Tredie Scene.

Ervhdice ene — siden Aristevs.

Han „har sørget for Tornene“ — skulde han maaske have lagt Fodangler eller saadan Noget inde i Kornet? — Han kunde være ondskabsfuld nok dertil. Og Aristevs, som altid kommer den Vej! — Jeg maa opføge og advare ham.

(Iser ud tilhøjre. I det Samme kommer Aristevs ned fra Højen tilvenstre.)

Recitativ.

Seg . . kjender De mig ej? — Jeg er Kristens.

Tilfreds med mine Kaar,
 Fortabt i Drømmerier,
 I Stilhed her jeg gaar
 Og passer mine Bier
 Og vogter Lam og Faar,
 Spillende kalne Melodier!

1.

At lykkelig hver,
 Der her
 Som jeg kan gaa i Drømme,
 Den, som han har kjær,
 Saa nær,
 Og blæse Toner ømme!
 I Hytten derinde
 Kan de finde
 Min Veninde.
 Der skal de sig snige
 Ind og sige
 :,: „Gne for Dig :,:
 Synger og smægter jeg!“ —

At mer at begjære,
 En Synd vilde være,
 Og jeg er jo ej
 Begjærlig, at nej!

2.

Glad gaar jeg min Gang
 I Bølg
 Blandt Roser og Rondeletter,
 Blev Dagen for lang,
 En Sang

For mine Lam jeg traller;
 Om landlige Sæder,
 Skyldfri Glæder
 Nært jeg kvæder,
 Mens Bede og Bæder
 Danjen træder,
 Svingende sig
 Lyftig om mig
 Mellem Forglemmigej!
 Af mer at begjære — osv.

Saa! Det er den Maade, hvorpaa jeg be-
 daarer Verden. Udvendig en from ufkyldig Hyrde,
 til hvem Ingen kan fatte Mistanke, og indvendig
 . . . (med et frygteligt Blik, rømmer sig som en Løve)
 Hm . . . m! Ja De skulde vide, hvad der er
 indenfor — denne Hyrdedragt. Min dejlige Ev-
 rydice aner mindst, hvem hun har skænket sit
 Hjerte, og den stakkels Orfevs — ja han drømmer
 endnu mindre om, hvem der sendte ham alle de
 nydelige Smaaflanger, som straks lod sig bedøve
 af hans Musik. (Ser ind i Kornet.) Hahaha! Han
 er gaaet i Fælden, den gamle skynsige Tosse.
 Der ligger de allesammen, de søde Kræ! So jo.
 Han har kastet dem der ind, for at de skulde stikke
 den fromme Hyrde; men den fromme Hyrde
 vogter de sig vel for at røre: ham fjender de!

Evrydice (kommer tilbage). Det var ikke mu-
 ligt at finde ham noget Sted — Ah! Guderne

være takket, at jeg kom i rette Tid for at advare Dig.

Aristevs. Mod hvad?

Ervhdice. Mod at gaa i Kernet!

Aristevs. I Kernet? hvorfor skulde jeg ikke gaa i Kernet?

Ervhdice. Iys! Iys! Tal ikke saa højt!

Aristevs. Skal vi tale sagte — godt! Nu kommer jeg, saa kan vi hviske til hverandre. (vil gaa gennem Kernet.)

Ervhdice. Nej, nej, nej, elskede Aristevs — ikke ind i Kernet! Ikke den Vej! Rør Dig ikke af Stedet.

Aristevs. Maa jeg ikke røre mig! Skjønne Ervhdice, hvor kan Du nanne at være saa grusom mod Din stakkels Hyrde, der kun kan leve og aande i Din Nærhed. Hvorfor maa jeg ikke mere gaa i Kernet?

Ervhdice. Fordi det gælder Dit Liv. Orfevs veed Alt.

Aristevs. Ja saa! Men derfor kunde jeg da gerne gaa i Kernet.

Ervhdice. Vist ikke. Han har sagt, at det skulde blive Din Død — han maa vist have lagt Rævesakse eller saadant Noget derinde.

Aristevs (affides). Hvor det ligner en Egte-

mand! Han vil lægge Snarer for mig, og saa fortæller han det til hende! (højt — leende.) Nej, hø, hndige Evrydice, trofkyldig er jeg; men saa barnlig, at jeg skulde lade mig det indbilde — det er jeg dog ikke! Her kan Du se, hvor lidt jeg bryder mig om hans Rævesakke. (gaar ind i Kornet.)

Evrydice. Aristevs! Elskede Aristevs! Tag Dig i Agt.

Aristevs (hopper om i Kornet). Her er jo ikke den mindste Fare — og selv om saa var — Hvad vilde Aristevs ikke vove for sin tilbedte Evrydice!

Evrydice. Nu vel! Gaar Du i Døden, saa gaar hun med Dig.

Aristevs (affides). Det vidste jeg nok.

(De gaar hver den halve Vej og mødes midt i Kornet. I det samme gjør Evrydice et Hop, udstøder et Skrig, løfter den ene Fod op og griber om den.)

Se saa! (fører hende hen i Forgrunden og lægger hende paa en Græsbænk tilvensstre.)

Evrydice. Det er ude med mig!

Aristevs (med dæmonisk Latter). Ja nu er den Historie ude!

(Musik. Gyrdedragten forsvinder — han staaar forvandlet til Underverdenens Gud.)

Evrydice. I Guder! Hvad hører jeg! Hvad ser jeg!

Aristevs. Pluto! Underverdenens Herre,

ham selv og ingen Anden — til Bevis derpaa skal jeg røre lidt op i Elementerne. (svinger sin Sidsfork — Mørke, Lyn og Torden.) Se, saadan skal Elementerne behandles.

Erydice. Mægtige Gud! Jeg maa altså dø!

Pluto (rolig). Ja det kommer Du virkelig til!

Erydice. Men jeg føler jo ingen Smerter.

Pluto. Nej, alt det springer vi over.

Erydice.

1.

Et Taagesløv mit Dje blinder,
Og i en yndig Tonestrøm
Den hele Sord for mig forsvinder
∴ Ket som en flygtig Morgendrom. ∴

2.

Ved Dødens Haand jeg føres hjærligt
Til Landet hist ved Lethes Bred,
Hvor der er smukt, hvor der er herligt!
Ti Orfevs — han er ikke med —
Nej der er Orfevs ikke med!

God Nat! (synker død ned paa Græsbanen.)

Pluto. God Nat Frue. (føler paa hendes Puls.) Jo nu er det forbi. Men jeg glemte jo at lade hende tage Afshed med hendes Professor, han burde dog have haft et Par Ord fra sin salig Kone. Enfin! Jeg kan jo lade hende gaa igjen

og besørge det med det samme. (Svinger Forken over Eurydice, der mekanist adlyder hans Bink.) Der har Du en Blyantspen! (rækker hende Forken.) Underret nu Din dybttsørgende Efterladte om Din Afgang.

(Hun skriver med Enden af Skafet paa Døren efter hans Diktat.)

„Ned i Gravens kolde Gjemme
Dødens mørke Dæmon drog mig —
Vid: Kristens var den Stemme —
Saa forstaar Du, hvem der tog mig.“

(Skripten viser sig efterhaanden med Ildbogstaver.)

Se saa, nu veed han, hvor Du er blevet af —
Det vil trøste ham! Nu ned til Underverdenen!
(de synker i Jorden.)

Femte Scene.

Drsevs (ene). Men hvad Pokker kan det dog være? Enten maa det himmelske Belysningsvæsen være kommet i Norden, eller ogsaa maa det være Tiden, der er løben løbsk. Klokkerne tre paa Slaget gif jeg fra Konservatoriet, og nu er det allerede bældmørkt. Skulde det være en Solformørkelse eller en Nat, der er kommet for tidlig? — Saa meget er vist, at jeg ikke kan se en Haand for mig . . . Jo, der ser jeg noget lys —

det er Bogstaver, det er min Kones Haandskrift!
Hvad behager?

„Ned i Gravens kolde Gjemme

Dødens mørke Dæmon drog mig —

Bid: Aristeus var den Slemme —

Saa forstaar Du, hvem der tog mig.“

Nej er det muligt? Saa han har taget
hende! — Tak Jupiter! Tak Apollo! — Tak
kjære Aristeus eller Pluto, hvad Du hedder. Det
var et Vennestykke, som jeg aldrig skal glemme
Dig — bare Du ikke maa komme til at fortryde
det! — Her er dog vel Ingen, der hører mig? —
Nej, heldigvis er her Ingen! — (kisteglad) Jeg
maa straks hen og meddele deltagende Slægt og
Venner den sørgelige Nyhed.

Sjette Scene.

Orfevs. Den offentlige Mening med Fakkelt i den
ene Haand og Svøbe i den anden.

Den offentlige Mening.

Nej stop min gode Professor!

Orfevs.

Den offentlige Mening!

Den offentlige Mening.

Du kommer ikke af Stedet.

Drfevs.

Nej, jeg staar her som en Forstening.

Den offentlige Mening.

Er det en Maade at læse

Enkemand's-Vitaniet?

Du hopper og danser som En,

der har vundet i Lotteriet! —

Nu viser Du lige strax

den dybeste Sorg!

Drfevs.

Med Fornøjelse!

Jeg skal skrive en March for Basuner

og klæde mig sort som et Spøgelse.

Den offentlige Mening.

Nej, dermed slipper Du ikke!

Op til Guderne skal Du drage!

Drfevs (ængstelig).

Hvad skal jeg der?

Den offentlige Mening.

Du skal fordre

Din Gvrydise tilbage!

Drfevs (søgende Udflugt).

Men hvordan skal jeg finde Vej

til Olympen?

Den offentlige Mening.

Frygt ikke! Jeg fører Dig.

Drfevs.

Nu vel! ... Men det er da vel sikkert,

at Guderne ikke hører mig?

Den offentlige Mening.

Tvertimod! De vil ikke

forgjæves lade Dig bede.

Kom nu, saa gaar vi til Himmels!

Orfevs.

Na nej! Lad os blive hernede.

Den offentlige Mening.

Vist ikke! Seg vil, Du skal være

et Mønster paa Egtekarlighed.

Orfevs.

Det er for stor en Gæ!

Seg fortjener ikke den Herlighed.

Den offentlige Mening (bestemt).

Du tier og lystrer!

Orfevs (ligeledes).

Nej! — (bedende).

Lad mig blot denne Gang raade.

Den offentlige Mening (strengere).

Du kommer! —

Orfevs (tager Mod til sig).

Nej Gu' gjør jeg ej —

Ikke paa nogen Maade!

Den offentlige Mening.

Et af to: Ingen Snak!

Enten gaar Du og henter Din Mage,
Eller ogsaa skal Verden erfare,

Hvordan hun er kommen af Dage,
Og saa skal Du se, hvor Dit Rygte
vil blive behandlet af Tanterne,
Og hvad Du vil blive beskylt for
af Romanfabrikanterne —

Hvordan Recensenternes Dren
 vil lukke sig for Dine Toner,
 Og hvordan Du vil blive vist Døren,
 hvor Du har havt Informationer.

Drfevs

(der under de foregaaende Trusler er sunket paa Knæ).

Raade! — Jeg, jeg lover ubrødeligt
 Alt, hvad Du har bestalt.

(rejser sig — affides, sonderknust.)

Bliver nu mit Navn udødeligt,
 saa veed jeg: det er betalt!

Duet.

Den offenklaare Mening.!

Kom!

Naar Du gjør, hvad jeg byder,
 Saa tro mig, Din Lod bli'r skjøn,
 Ej Du fortryder
 Din Gang, naar Du nyder
 Dens rige Løn.
 Tænk, hvad det dog betyder:
 Som Mønster paa Dyder
 Rang at faa
 Og i Glorie staa.
 Det kan Du naa.

Drfevs.

Alt!

Jeg gjør Alt, hvad Du byder,
 Her nytter jo ingen Bøn,
 Tvungen jeg lyder,
 Og lidt kun betyder
 Min Løn.

Jeg gad vidst, hvem det fryder,
Som Mønster paa Dyder,

Af saa

En Glorie paa,

Naar saa dyrt den kjøbes maa.

Den offenkilde Mening.

Kom!

Naar Du gjør, hvad jeg byder,

osv.

Orfevs.

Af!

Jeg gjør Af, hvad Du byder,

osv.

(Den offenkilde Mening driver ham ud.)

Anden Akt.

(Olympen. Jupiter, Juno, Mars, Merkur, Minerva, Vulkan, Hebe, Bakkus og andre Guder og Gudinder ligger sovende paa Skyerne i Morgenrøden.)

Første Scene.

Ror.

Sov sødt, sov sødt!

At hvor dog Sønnen heroppe i Himlen er rar!

Sov sødt, sov sødt!

Det er da ogsaa den eneste Glæde, vi har,

Den eneste Glæde, vi Guder har!

Amor (kommer listende).

Ths ths, det er mig, det er mig,
Den lille Amor, men ti stille!

De Andre, de behøver ej

At vide, jeg kom hjem saa filde.

Hvor jeg var, det kommer

Jkke Nogen ved,

Sov kun I og drøm, at jeg har sovet med!
(lægger sig til at sove paa en Sky.)

Venus (ligeledes).

Ths ths, det er mig, det er mig,
Den skønne Venus, men ti stille!

De Andre — osv. (lægger sig paa en anden Sky.)

Ror.

Sov sødt — osv.

Jupiter (vækket ved Hornsignal).

Hvad er det for et Bulder og Brag?
 Skal man nu vækkes, for det gryr ad Dag?
 — Naa saa for Pøkker, far dog i Mag!
 Ah det er Diana! Hun gjør Støj for to!

Man har da aldrig Nattero.

Op alle Mand! Vagt i Gevar!

Hører I ikke, hvem der er nær?

Hils Jagtens Dronning med en Sang,
 Det byder jo vort Reglement.

Ror.

Beskommen hjem fra Jagtens Færd!

Beskommen til Olympen vær!

(Diana kommer sørgmodig ind.)

Venus.

Men hvad betyder disse Blikke?

Diana.

At spørg mig ikke!

En Sorg saa stor

Har ingen Ord!

1.

Hvergang jeg blæste for i Lunden

Trara . . .

Svared' et andet Horn paa Stunden

Trara . . .

Det var Atæons Horn, der lød

Trara . . .

Inde fra Skovens tavse Skjød

Trara . . .

Ror.

At vi forstaar, hvad det betød.

2.

Diana.

Nu har jeg blæst i Nattens Mørke

Trara . . .

Ja jeg har blæst med dobbelt Styrke

Trara . . .

Ak, men som Svar ej mer det lod

Trara . . .

Nu er bestemt Altsøn død!

Trara . . .

Ror.

Ja saa er vist Altsøn død.

(det er imens blevet sollyst og Skyerne har fordelt sig, saa Olympen ses i hele sin Pragt.)

Diana. Jeg er aldeles vis paa, at han er død — ellers havde jeg nok hørt hans Horn.

Jupiter. For Fremtiden maa Du nøjes med at se dem.

Diana. Hør Papa! Maa jeg en Gang for alle frabede mig upassende Bittigheder, især naar jeg er saa fortviblet, som i dette Øjeblik.

Jupiter. Det er ingen Bittighed, Du Sagtens rapsodode Gudinde. Jeg har virkelig i Naade dekoreret ham med et Par Horn — og det af de fynlige!

Diana. Hvad vil det sige?

Jupiter. Ikke Andet end, at der maatte sættes en Grændse for dette upassende Maskepi

mellem Sagtens udødelige Dronning og disse næs-
vise Bøgermestere og Sagtjunkere! Igaar, da han
laa og lurede i Krattet nede ved den lille Sø, Du
veed nok — ja, jeg veed meget godt, hvad han
lurede efter! — saa kom jeg bag paa ham og
forvandlede ham til en Hjort! Nu kan Du jo
se, om Du kan kjende ham paa Hornene.

Diana. Nej, aldrig havde jeg dog troet, at
Du kunde være saa umenneskelig.

Jupiter. Na jo! Jeg kan være ganske gud-
dommelig somme Tider. Men nu skal Du høre det
Bedste: Jeg har udspreidt det Rygte, at det var Dig
selv, der forvandlede ham, til Straf for hans ufor-
skammede Nysgjærighed. Det er virkelig paa
Tide, at der gjøres noget energisk for at ophjælpe
vort Renommée.

Diana. Vort Renommée! Ja det maa
Papa nok tale om.

Juno. Har han nu igjen været paa Spil?
— Fortæl mig det kun! Hvad har han nu gjort?

Jupiter. Jeg! Kjære Juno, hvor kan Du
dog falde paa sligt?

Juno. Skab Dig bare ikke! Husk, at vi
kjender Dine Udskejelser! Er det maaskee ikke Dig,
der har haft saa mange Eventyr, at de mytologiske
Kandidater forlæser sig for at lære dem udenad?

(til Diana.) Kom kun med Historien, min Pige!
Hvem er det nu, han gjør Haneben for?

Jupiter. Haneben? — Madame! Det gjør mig ondt at maatte kalde Dem til Orden, men jeg maa bede Dem lægge Bind paa en mere korrekt og mindre . . . folkelig Udtryksmaade. Om Haneben og Størkeben kan man tale til de moderne Kammerjunker, ikke til den antike Jupiter. (afbryder Juno, der vil svare.) Undskyld, jeg har Ordet! (imponerende til de Andre.) I det Hele taget maa jeg anmode mine ærede Medguddomme af begge Kjon om at holde en Smule mere paa Olympens Bærdighed, end De har gjort i den sidste Tid. Jeg forlanger ikke, at De skal lade Dem genere af Hensyn til den menneskelige Moral, som vi jo allesammen er hævede over, men — mine Guder og Gudinder! — der er dog Noget, som vi ikke tør sætte til Side, og det er — Eftfættelsen! Der gaar ikke een Dag, uden jeg bliver overdænget med Klager og Besværinger over saadanne Tilfidesættelser. (tager en stor Pakke Papirer op afommen.) Synes De, det er passende? — Alle disse er fra iafte.

Amor. Men dem skulde virkelig Bedstepapa læse højt for os om Aftenen, naar vi sidder og fjeder os heroppe. De er vist meget morsomme.

Jupiter. Vil Du se, at Du holder Din lille . . . Sukkermund. Børn forstaar sig ikke paa saadan Noget.

Venus (stødt). Min Søn veed altid lige saa godt, hvad der er passende, som hans gamle Bedstefader.

Juno. Godt svaret! Stik Du den, Makker!

Jupiter. Naa saa, I vil have det paa den Maade! Godt! Som I vil! Vi kan begynde straks. Mars!

Mars. Her!

Jupiter. Her har jeg en Klage fra vor skikkelige Vulkan — hvad er det, han fortæller om Dig?

Mars (selvtilfreds). Om mig! Hvad kan han vel fortælle om mig? Eh bien! Hvad han fortæller om mig, er naturligvis . . .

Venus. Usandhed — ikke Andet end den pure Usandhed.

Jupiter. Hm — naa, ja ja! Om det er sandt eller ikke, kan for Næsten være mig aldeles ligegyldigt; Hovedsagen er, at det ikke bliver sagt. Vulkan! — Hvor er Vulkan?

Amor. Han gik ned til Vtna. Der skulde være Generalforsamling i den internationale Cyklopedforening, som har valgt ham til Formand.

Jupiter. Hvad for Noget? Er han nu ogsaa bleven forrykt.

Venus. Ja det ser Du jo af hans Klage. Siden han selv er bleven Socialist, tror han ikke nogen af de ugifte Guder over en Dørtærskel.

Jupiter. Det kan jeg saa godt forstaa! — Hm, Hm! Saa det Faarehoved har ogsaa slaaet sig til Egedelingspartiet! — Ja, lad ham saa finde sig i Konsekvenserne og tage Skade for Hjemgæld! — Men, som sagt, det gaar aldeles ikke an, at sætte sig ud over Formerne. (Stræng til Amor, der omfavner Hebe.) Amor! — Amor! — Hvad er det, Du der gjør?

Amor (uforskyrret). Cour, Bedstepapa! —

Jupiter (tager ham ved Øret). Tror han ikke, at jeg ser det?

Amor (lunrende). Naa, hvorfor spørger Du saa derom?

Jupiter. For en Forms Skyld! — Na, Froken Hebe, er De ikke nok saa god, at se til Frokosten, saa vi ikke igjen faar fveden Ambrosia, ligesom sidst.

Hebe. Det var ikke min Skyld!

Jupiter. Nej, jeg veed det. Skylden var Amors. Og naar De bærer Nektaren om i Dag, vil De saa ikke — saa vidt muligt — stænke

den i vore Bægere, i Stedet for at hælde den ud paa Gulvet — ligesom sidst.

Hebe. Det var virkelig ikke min Skyld, at jeg snublede!

Jupiter. Nej, det var Amors, naturligvis — det er ham, der er Skyld i alle Fejltrin! Man forser sig paa ham, saa man glemmer at se sig for, og saa Pladast, der ligger Nektaren!

Amor. Bær nu ikke saa gnaven, Bedstepapa!

Jupiter. Jeg er ikke gnaven, fordi jeg holder paa Formerne og gjør min Skyldighed. Det Samme skulde Du gjøre — Laban! — Dagdriver! Nu er det da endelig kommet saa vidt, at ikke en Gang de unge Piger tror paa Din Tilværelse! De kappes om at gjøre Fornuftpartier, og naar man en Gang imellem hører, at en Dødelig er bleven truffet af Dine Pile — hvem er det saa? — En Frosken paa femogfyrre eller en Pebersvend paa treds, som Du har skudt for Løjer! Jeg er kjed af de Drengestreger.

(gaar tilbage.)

Amor. Nej han er ikke længere til at holde ud!

Venus. Han med sine gammeldags Ideer — der er jo intet Udkomme med ham!

Diana. Og denne Indblanding i vore private Forhold! —

Minerva. Og disse uforkammede Stiflerier
til de ældre ugifte Damer.

Amor. Ja jeg begriber ikke, at I vil taale det.

Jupiter. Knurrer man? Ratter man sig
sammen? Bover man at „troge“ Olympens Drot?
— Mødet er hævet! (almindelig Knurren.) Hører I?
— Mødet er hævet — siger jeg! — Dagsordenen
er udtomt — Allez! —

(Alle gaar knurrende.)

Anden Scene.

Jupiter, siden Juno.

Jupiter. Det er et uregerligt Folkesfærd,
disse Olympiere! Man har ikke Andet end Skam
til Tak for al den Ulejlighed, al den Anstrængelse
og alle de vaagne Nætter, det koster at føre Gude-
septrer paa en værdig og tidsvarende Maade.
Og den værste af dem Alle, det er . . Saa! —
Naar man taler om — — om Solen, saa titter
den straks gennem Skyerne. (Juno kommer forbitret
ind.) Hvad skaffer mig atter den Glæde at se Dit
højt-smilende Ansigt, min liljearmede, rosenfingrede . .

Juno. Tag Dig i Agt, at ikke mine Rosen-
fingre river Øjnene ud paa Dig, gamle, trolose
Uhyre!

Jupiter. Sagte, sagte, sagte! — Lad os ikke straks begynde med et Fortissimo, for saa bliver det saa svært at tilvejebringe det sædvanlige Crescendo! Sæt Dig paa en Sky, og lad os komme til en Forklaring, førend vi skrider til de omtalte Yderligheder.

Juno. O Zevs! Zevs! Zevs! Du tager Livet af mig!

Jupiter. Umuligt! Ophøjede Himmeldronning. Du er jo (sukkende) udødelig.

Juno. Vigemaget. Jeg tager alligevel min Død over Dine Vetsfærdigheder!

Jupiter. Naa! Er vi nu der igjen! Hvad er det da for Opdagelser — Opfindelser vilde jeg sige — som Du har gjort?

Juno. Hush! For mig skjuler Jagen, hvad der hænder paa Jorden!

Jupiter. Nej, her er en Sladder heroppe, som i den værste Smaastad. Naa, hvad har Sladdereren denne Gang fortalt?

Juno (med Vagt). I Theben —

Jupiter (forundret). I Theben? Hvad der?

Juno. Ganske rigtig! Der behøves ikke noget andet Bevis. Han lader, som om han ikke veed, hvor Theben ligger!

Jupiter. So vist veed jeg det — I Theben altsaa —

Juno. I Theben er der igjen bleven bortført en af de dødelige Kvinder; hun skal være skøn som en Gudinde, og det er en Gud, der har bortført hende.

Jupiter. Sa det er nok muligt. Her er jo saa mange Guder —

Juno. Ikke flere, end at jeg kjender dem allesammen. Naar der er Tale om Bortførelser, er der kun een Gud, der altid er den skyldige.

Jupiter (resigneret). Og det er mig.

Juno. Kun Dig! Altid Dig.

Jupiter. Og det beviser Du ... hvorved?

Juno. Beviser! Behøver jeg at føre Beviser? Er mine Ord ikke Bevis nok.

Jupiter. Brrrrrrr! — Er det for ubeskedent, naar jeg tillader mig at spørge om Navnet paa den skønne Dame, der har ladet sig bortføre af mig? — Hun hedder? —

Juno. Evrydice! Som om Du ikke vidste det!

Jupiter. Og hendes Mand? —

Juno. Jeg svarer ikke!

Jupiter. Det var Skade! Jeg kunde dog nok have lyst til at vide hendes Adresse, siden hun er saa dejlig! Men der kommer Merkur

fusende — Jeg kjender ham paa Vingeflaget! —
Nu skal jeg nok faa Nede paa Alt, hvad der
interesserer mig her. Naa Merkur, hvad Nyt fra
Jorden? —

Tredie Scene.

De Forrige. Merkur.

Merkur. Diskonto: 40 pCt. — Diplo-
mater: flove — Annektionspapirer: 99 over pari.
— Kommunal-Obligationer: uden Efterspørgsel —
Petroleums-Kompagniet: fast — Kinesere: skrub-
tossede — Blaar af alle Slags: rivende Afset-
ning — Avisaktier: dalende, Tragedier ude af
Kurs og Komedier ikke til at opdrive!

Jupiter. Nok, nok, nok! — Var Du nede
i Underverdenen? —

Merkur. Kommer lige derfra. Udmærket
Plads dernede. Store Forretninger i Cham-
pagne . . .

Jupiter. Men Pluto? Pluto!

Merkur. Pluto var bortrejst.

Jupiter. Hvorhen?

Merkur. Til Theben — havde været borte
i otte Dage — gjort i Honning og Kammeuld —
spekuleret udmærket — var nu paa Hjemvejen —

havde annekteret en Professor=Frue — prima
Barer.

Jupiter. Og hun hed?

Merkur. Erydice.

Jupiter. Og hendes Mand?

Merkur. Orfevs!

Jupiter (triumferende til Juno). Naa! — Var
det saa mig, denne Gang? —

Juno (klapper ham). Nej, man kan ogsaa
gjøre en Skjælm Uret, ser jeg. (mildt bebrejdende.)
Men det kommer man saa let til, for Du er
letfindig! . . .

Jupiter. Har været det maaske . . .

Juno. Nej, Du er det endnu, (mistænksom)
og fordi Du ikke netop har bortført dette Fruen=
timmer, derfor kan Du meget godt . . . (heftigere)
Ja derfor er der endogsaa saa meget desto større
Sandsynlighed for, at Du pønser paa at bortføre
et andet af disse affjælske Væsener. O Zevs,
Zevs, Zevs, hvad Du dog er for et Uhyre!

Jupiter. Nej, nu gaar det, min Sjæl, for
vidt med Din Skinsyge! Naar Du saar saa=
danne Anfald, maa Du gaa til Sengs. Mer=
kur, byd Din Tante Armen og før hende til sit
Boudoir — og naar Du har gjort det, henter

Du strax Eskulap! (sagte til Merkur) Sig, at han skal tage Igler med sig.

Juno (øm). Men, søde Zevsemænd, er det nu ogsaa vist, at Du ikke pønser paa . . .

Jupiter (med Værdighed). Guldkronede Himmeldronning, jeg har sagt . . . Gaa ind og læg Dig! —

(Merkur fører hende ud.)

Jupiter (ene). Saa hun skal være saa smuk, den lille Professorsfrue — se, se! Ja, han har altid haft god Smag, den samme Pluto. — Han snapper den ene Skønhed efter den anden bort lige for Næsen af os himmelske Guder. Men lad ham tage sig i Agt! (Musik.) Der kommer min Sandten hans Ekvipage rullende! Har man seet Mage til Frækhed.

Fjerde Scene.

Jupiter. Pluto med tre Dæmoner, der bærer Vinflaster og andre Gaver.

Pluto (affides). Han lader, som han ikke ser mig. Her er nok Graavejr i Himlen for Øjeblikket. Det er bedst at gaa yderst højtidelig til Værks.

Hør mig, Olympens Behersker,
Titanernes stolte Betvinger,

Ægisfbingende Zevs!

Kronide for alle Kronider!

Jupiter (uden at vende sig). Kom igjen paa
Lørdag. Nu er jeg ikke oplagt til at høre paa
Hexametre.

Pluto (affides). Han er meget gnaven, lader
det til. Godt! Saa slaar vi over i en anden
Toneart. (med nordist Pathos.)

Hil Dig, Du Gimle=Drot i Gylde=Sky,

Hil Dig i Glædes=Glam og Gude=Gammen!

Jupiter (vender sig og gaar et Par Skridt). Maa
jeg være fri for Brøvl — jeg taaler ikke tragiske
Samber i Dag.

Pluto (affides). Her er nok Ugler i Mosen!
Men det maa ikke hjælpe. Lad os saa prøve vor
Lykke i Alexandrinere. (Iet og elegant deklamerede.)

Dphøjede Monark,

hvem ingen Gudetunge

— Apollos ej en Gang! —

er værdig at besjunge,

Hvis Afsyn er saa blidt,

saa mildt, saa lyst, saa klart,

Saa straalende, saa blankt

saa . . .

Jupiter. Er Du færdig snart? — Du
kan gjerne spare al Din poetiske Rongerøgelse! —

Min Næse er for fin! Jeg lugter Luntent alligevel!

Pluto (affides). Hv for Pokker! Skulde han vide Noget?

Jupiter. Hvad vil Du for Næsten heroppe?

Pluto. Hils paa Dig, glæde mig over Dit allerhøjsfalslige Velbefindende — ikke andet. Hør, det er forbaavsende, hvor Du holder Dig godt! Ja, det er da intet Under, naar man fører et saa lykkeligt Liv, som Du. Hvordan lever Din kjære Juno?

Jupiter. Hvad kommer det Dig ved?

Pluto (som om han hørte fejl). Det glæder mig hjertelig. — Og Din Plejesøn, den lille Ganymed — og det er sandt: Din Døn, Din rare gamle Døn, hvordan har den det? Sidst, da jeg var her, hang den lidt med Næbet — den fældede, tror jeg! Og Junos mageløse Paafugl, den har vel . . .

Jupiter. Daarlige Ben som sædvanlig, men det skal Du ikke tage Dig nær! Sig mig: hvordan har Du selv haft det i den sidste Tid?

Pluto. Som en stakkels Djævel kan have det nede i vor elendige underjordiske Kloakverden! Lad os ikke tale om det . . .

Jupiter. Jo lad os netop tale derom.

J lever nok ganske lystig dernede — drikker Champagne sent og tidlig?

Pluto. Sjelden, meget sjelden; kun en Gang imellem, naar vi bliver altfor kjede af Cypervin.

Jupiter. Kjede af Cypervin — jo jeg takker! J lever ganske anderledes flot end vi stakkels Guder, der maa nøjes med Nektar og Ambrosia og Ambrosia og Nektar — Dag ud og Dag ind. Naar J er kjede af Cypervin, drikker J Champagne, og naar Orkus bliver for varmt om Sommeren, saa tager J paa Landet. Hvordan morede Du Dig ellers paa Dit Landsted?

Pluto. Mit Landsted? Hvilket Landsted?

Jupiter. Saa Du holder flere! Nu ja, det har Du jo Raad til. Seg mente for Resten det ved Theben.

Pluto (affides). Tænkte jeg det ikke nok. (højt) Ved Theben — det maa være en Fejltagelse.

Jupiter. Ja vist var det en Fejltagelse, og det en meget slem Fejltagelse: forveksle den skjønne Eurydice med Din gamle Proserpina!

Pluto. Jeg forstaar ikke et Ord deraf, jeg veed ikke det mindste . . .

Jupiter. Men jeg — jeg veed Alt: Du har bortført hende! — Hy! — Er det en Opførsel for en Gud i Din Alder!

Pluto. Men jeg forsikrer . . .

Jupiter. Stille! — Ikke et Ord, naar Du taler til mig! Jeg er Olympens Herre, og enhver, der vover at kny mod mig, skal jeg lære . . .
(Skrig og Tummel) Hvad er det?

Pluto. Jeg synes, det er Rogen, der vover at kny. (affides) Det er Virkningerne af mine Foredrag for Vulkan!

Femte Scene.

Alle Guderne i vild Uorden.

Tutti.

Til Kamp, til Kamp! Vort Løsen er:
Red med gamle Jupiter.

Diana.

For længe har vi taalt og tiet;
Nu vil vi bryde Tyraniet!

Amor.

Lybdigheden er forbi!

Venus.

Vi vil alle være fri!

Tutti.

Til Kamp, til Kamp! Vort Løsen er:
Red med Alt! Red med Jupiter!

Jupiter.

Vær dog loyale!

En saadan Tale

Er jo Rebellion!

Pluto (bag de Andre).

Gjør kun Skandale!

Og støj som Gale!

Frygt ej for den Rujon!

Amor.

For Nektar vil vi være fri!

Diana.

Champagnevin forlanger vi!

Mars.

Og bort med al Ambrosia!

Tutti.

Hurra hurra!

Vulkan.

Det Skitteri fordærver kun vor Mave.

Rej Boeuf og Stinke vil vi have.

Tutti.

Til Kamp, til Kamp! Bort Løsen er:

Ned med gamle Jupiter.

Jupiter (mild). Men kjære Venner . . .

Vulkan. Vi er fletsinte Dine Venner!

Jupiter (imponerende). Mine tro Under-
saatter! . . .

Vulkan. Vi er inte mere Dine Undersaatter.

Alle. Rej vi er ikke Dine Undersaatter.

Friheden leve! Republiken leve!

Vulkan. Kommunen leve.

Alle. Ja Kommunen leve! Ligheden leve!
Vulkan leve!

Jupiter. Men kalder I det en passende
og lojal Henvendelse til Veres gode gamle Over-
gud . . .

Vulkan. Nej, vi kalder det Oprør!

Alle. Hurra! Oprøret leve!

Jupiter. Hvad vil alt dette sige?

Vulkan. Det vil sige saa meget som, at vi
har gjort hvad man paa Dansk kalder „en Skrue“.

Minerva. Og paa Engelsk en Strike og
Fransk en Grève.

Jupiter. Lad os holde os til Skruen!

Vulkan. Jeg har lukket mit Værksted og
nedlagt mit Arbejde. Tror Du, jeg vil gaa dernede
i Sodet og smede Lynstraaler, for at Du skal
fælde heroppe og dundre med dem? Nej stop Fatter!
Nu vil vi lyne og tordne Allesammen.

Jupiter. Saa det vil I?

Alle. Ja det vil vi!

Vulkan. Og saa vil vi have højere Diæt.
Pluto. (susslerende). Højere Diæter!

Vulkan. Ja det kommer jo ud paa Et.
Vi vil leve højt Allesammen, vi lader os ikke mere
affpise med Nektar og Ambrosia.

Mars. Nej! Vi vil have Boeussfeg!

Vulkan. Og Champagne!

Jupiter. Se se! Har Du smagt den Drik,
Du snaffer om?

Vulkan. Nej! Det er netop derfor, jeg
vil ha' det.

Alle. Hør! Hør!

Jupiter. Maa jeg nu sige Der et fornuftigt
Ord?

Vulkan. Nej! — Ingen Fornuft! Ingen...

Pluto (soufflerende). Doktrinære...

Vulkan. Ingen doktrinære Spidsfindigheder!

Alle. Hør! hør!

Vulkan. Naar vi ikke Alt, hvad vi vil ha',
saa sætter vi Dig a', og gjør Pluto til Præsident
for Kommunen.

Jupiter. Pluto? — Saadan en Røver!

Pluto (i Tribunestil). Jeg en Røver! — Jeg,
der har delst hele min Tilværelse med de Elendige,
som Skæbnens Uretfærdighed har nedstyrtet i
Ulykkens Huler og Elendighedens Boliger...

Vulkan (vort til Taarer). Hør!

Pluto. Jeg, der altid har aabnet min Dør
for Dem, som Du... har kastet ned ad Trapperne
— jeg, der...

Jupiter. Endnu igaar har røvet en Professor=Frue fra hendes Mand!

Diana (nysgjærrig). Ne-j! — Er det virkelig —

Pluto. Det er en fort Bagvaskelse, som jeg tilbageviser med Foragt.

Mars. Men selv om saa var —

Venus. Sa hvad saa?

Jupiter. Hvad saa, hvad saa . . . Er det ikke en Skandale, som i høj Grad maa nedlægge os Guder i den offentlige Mening?

Amor. Jo, hvis Bedstepapa ikke forud havde gjort alt, hvad der kunde gøres i den Henseende, ved at forvandle sig snart til . . .

Jupiter. Mødet er hævet!

Amor.

Snart til Dyr og snart til Mennesker,
snart til Regn og snart til Skyer . . .

Juno. Er det ikke det, jeg siger!

Jupiter. Hører I ikke? Mødet er hævet!

Alle. Vist ikke! Amor har Ordet.

1.

Amor.

Jo gamle Zevs er ej saa ringe —

Han er adræt, skjøndt han er fed! —

J skulde bare set ham svinge
Sig som en Sky til Jo ned!

∴ Hahaha ∴

Gamle Gudesar,

Du har

Just vist Dig som et Exemplar!

∴ Hahaha ∴

Gamle Gudesar,

Du har

Tilgavns gjort Dig til Nar!

Ror.

Hahaha!

Gamle Gudesar

osv.

2.

Mars.

Og huff den Gang, Du vilde trænge

J Taarnet ind til Danas,

Da gjorde Du Dig selv i Penge,

Blot for at skaffe Dig Entré —

Hahaha — osv.

Ror.

Hahaha — osv.

3.

Diana.

Og da den dydige Alkmene

Ej vilde røres ved Din Kval,

Gav Du endnu en bedre Scene:

Og traadte op som Prins-Gemal!

Hahaha — osv.

Ror.

Hahaha

osv.

4.

Bulkan.

Og, da Du saa Evropa, sit Du
Sgjen en Raptus. Du løb ud
Blandt hendes Køer, og der gif Du
Paa alle fire som en Stud.

Hahaha — osv.

Ror.

Hahaha — osv.

5.

Minerva.

Og ned til Leda i Ekstase
Du som en Svane sloj Din Raas.

Juno.

So jo! Han gjør sig straks til Gase,
Saasnart han bare ser en Gaas!

Hahaha — osv.

Ror.

Hahaha — osv.

6.

Pluto.

Lad dem kun le, det er med Dette,
At Du har saadan skabt Dig om,

For med et Fjæs, saa fløvt som dette,
Kom Du tilført, hvorhen Du kom.

∴ Hahaha ∴

Gamle Gudesar,

Du har

Just vist Dig som et Exemplar.

Hahaha,

Gamle Gudesar,

Nu har

Vi Dig tilgavns til Nar.

Nor.

Hahaha!

osv.

Juno. Er der flere Vers.

Pluto. Nej ikke denne Gang.

Juno. Saa kan jeg da endelig besvime.

(daaner i Armene paa Pluto.) O Zevs! Zevs! Zevs!

Jupiter (som om Intet var sket). For nu at
komme tilbage til Forhandlingerne ...

Pluto. Na, vil Du ikke først befri mig fra
Din Rone.

Jupiter. Saa maa jeg bringe i Erindring,
at hvad der siges eller sker, efter at et Møde er
hævet, betragtes som usagt og usket.

Pluto. Men saa skil mig dog af med hende!

Juno. Hører Du ikke!

Jupiter. Alle de Onsker, der er os fore-
bragte, skal blive tagne under Overvejelse, og vær

forbissede om, at Intet skal være mig fjærere end at kunne imødefomme dem . . . (sagtere) saavidt mulig.

Sjette Scene.

De Forrige. Merkur.

Merkur. To Fremmede begærer Audiens.
(afleverer to Bisittkort paa en Guldtalerken.)

Juno. Fremmede! Og jeg ligger her!
(farer op og retter paa sit Toilette.)

Jupiter (læser). „Drfevs, Professor ved Musikkonservatoriet i Theben“ — „Den offentlige Mening, Charge d'affaires plenipotentiaire.“

Pluto. Her er Ingen hjemme!

Jupiter. Sig, de er velkomne! — (til Pluto)
Ah! Nu bliver Du nok hed om Drene.

Pluto. Paa ingen Maade. (til Merkur) Saa lad dem komme ind!

Jupiter. Lad dem vente! — Det er mig, der befaler her. Medguder og Medgudinder! Lad ikke de Fremmede faa Indblik i vore indre Stridigheder — overfor den offentlige Mening gjælder det at indtage en imponerende Holdning. — Hvor er min Trone? Min Gallatrone! Skynd Jer! Og min nye Lynstraale, Søndagsstraalen! Jeg maa vise mig i hele min Herlighed

— Grupperer Ier nu maleriſt omkring mig: Venus her tilhøjre! Diana her tilvenſtre . . .

Juno. Og jeg?

Jupiter (uden at ſe hende). Bliv Du kun liggende — det danner Tableau! — Naa, Du er kommen paa Benene? — Ja ſtil Dig ſaa, hvor der er Plads!

Pluto. Og jeg?

Jupiter. Sæt Du Dig paa de Anklagedes Bænk! — Har I nu alle Ieres Atributer — Godt — Er I grupperede? — maleriſt grupperede?

Alle. Ja!

Jupiter. Lad dem ſaa komme.

Syvende Scene.

Guderne. Orfevs. Den offentlige Mening.

Finale.

Kor.

Hid han kommer viſt ſom Klager,
Lyt nu til hans Foredrag!
Det vil blive ſmukke Sager,
Som han bringer for en Dag!

Den offentlige Mening.

Sig nu blot, hvad hændet er.
Der er ſelve Jupiter.

Orfevs (sagte til den offenkjendte Menning).

Allerkjæreste Beskytter!

Hør dog et fornuftigt Ord . . .

Den offenkjendte Menning.

Gjør som jeg har sagt! Her nytter

Ingen „Kjære Mor!“ —

Orfevs.

Kan jeg da ikke slippe fri!

Den offenkjendte Menning.

Nej, spil nu blot Din Melodi.

Orfevs.

Af min Elskte har man røvet.

Giv mig hende mildt igjen!

(Spiller paa Violinen.)

Gudinderne (grædende).

Grusomt har man ham bedrøvet;

Ingen Sorg er stor som den.

Jupiter.

Og Røveren, som stjal Dit Lam?

Orfevs.

Nu vel — Der staar han! Det er ham.

Alle.

Det er ham! Det er ham!

Jupiter.

Vær trostig! Zevs har hørt Din Klage!

Da Du til mig Din Lid har sat,

Seg selv til Plutos Hjem vil drage

Dg udlevere Dig Din Skat.
 Jeg tager straks affted.

Juno.

Hvad? Rejser Du herfra?

Alle Gudinderne.

Al tag os Alle med,
 Saa er Du fød, Papa!

Jupiter.

Til Orkus? — Lad saa være!
 Saa følger I med mig!

Pluto.

Rej hvilken sjælden Vre!
 Lad mig saa vise Vej!

(stiller sig i Spidsen for Toget — Gallopere.)

Ror.

Ja til Orkus ned, affted, affted!
 Alle har Lov at være med.
 Nu med lystigt Sind og lette Fjed
 Svæver vi ned til Vethes Bred.

∴ Affted! ∴

Tralala, hop hop
 I Gallop!

Følg blot med i sluttet Trop!
 Se, Pluto fører Dansen op.
 Snart i hans røde Kælberhal

Os hilse skal
 Champagneknald
 Foruden Tal.

Vi følger Glædens Rald
 Til Val
 Og drukner al

Vor Riv i Druens flydende Kryстал.

Tralalala, hop hop

I Gallop.

Oj, før vi stige

Ned i hans Rige,

Atter vi sige

Stop!

Farvel Olympens Himmelflot.

Tænk blot,

Hvor vi hos Morkets Drot

Skal leve flot.

Tredie Akt.

(Gjæsteværelse hos Pluto. Eurydice ene.)

Første Scene.

Eurydice. Ikke en Sjæl! — Ikke en Smule Nytt — Ikke saa meget som en Avis, et Brev eller blot et Visittkort. Det er utaaleligt. Der oppe paa Jorden havde jeg dog altid min Mand at ærgre mig over, men her har jeg ikke en Gang den Udspredelse. Det eneste Bæsen, man har givet mig til Selskab, er en Brindse-Skygge, der er i den Grad reduceret, at man blot kan kjede sig over ham. O Pluto, Pluto! Tag Dig i Agt! Du veed ikke, hvad der kan komme ud af at udsætte en saa livlig Sjæl for at kjede sig! — Jeg er allerede kommen saa vidt, at jeg er lige ved at savne min græsselige Drævs.

Anden Scene.

Eurydice. Styx.

Styx. Nej, hvor hun er dejlig! — Ah, hvor det er haardt, at være Skygge! Jeg har

ikke Skygge af Kurage mere . . . ellers vilde jeg vove, at . . .

Ervydice. Er Du nu der igjen. Hvad vil Du?

Styx. Jeg vilde spørge, om Deres Naade havde ringet.

Ervydice. Nej! —

Styx. Det var Skade.

Ervydice. Hvorfor det?

Styx. Fordi, at — dersom Deres Naade havde ringet, saa var det et Tegn paa, at Deres Naade vilde mig Noget; men naar Deres Naade ikke har ringet, saa er der ingen Himelighed for, at Deres Naade vil mig det allermindste. (gaar til Døren.) Nej, hvor hun er dejlig! — Aah! — Venter det længe, førend Deres Naade ringer?

Ervydice. Det faar Du at se, naar Du venter saalænge.

Styx. Ja, saa venter jeg! — Deres Naade, jeg er meget ulykkelig.

Ervydice. Saa! Det er meget kjedeligt for Dig.

Styx. Det er det. Men, dersom det kunde more Deres Naade, saa skulde jeg endda finde mig deri.

Ervydice. Det kommer Du vist til alligevel!

Styr. Tusind Tak, Deres Naade! Den Deltagelse, De viser mig, giver mig Mod til at betro Dem Alt. Jeg er en sjælden Skygge! Jeg har et ganske fortræffeligt Hjerte og et meget maadeligt Hoved. Den Dame, der elskede mig, vilde blive umaadelig lykkelig.

Evrhdice. Han er gal, lader det til.

Styr. Jeg har kun een Fejl, men den har jeg, og jeg kan lige saa godt tilstaa den først som sidst. Jeg drikker.

Evrhdice. Saadan at forstaa! Han er ikke en Gang gal! Han er blot fuld!

Styr. Ubeskrivelig fuld, Deres Naade: elskovsfuld, haabefuld og pærefuld.

Evrhdice. Fy, fy, fy, — kom mig ikke nær!

Styr. Er det muligt! De støder mig bort efter en slig Tilstaaelse. Deres Naade, det havde jeg ikke ventet. Vel er De min høje Frue og jeg Deres underdanigste Tjener, men De maa ikke tro Andet, end at jeg har kjendt bedre Dage. Kan De ikke se paa mig, at jeg var født til noget andet end at føre Stovekosten? Har De slet ingen Anelse om, hvad jeg har været i levende Live.

Evrhdice. Nej!

Styr. Jeg har været Durchlauchtighed.

Evrhdice. Se se! Du er det ikke mere?

Styr. Nej. Jeg er gaaet af — som saadan!
 — Jeg er bleven frygtelig reduceret. I min Tid
 var jeg Prins af Arkadien, ja jeg var saamaend!
 Det var stor Skade, at jeg ikke traf Dem den
 Gang.

Evrhdice. Virkelig!

Styr. Ja.

1.

Da jeg var Prins blandt de Arkadier,
 Man vilde gifte mig partout —
 Men af, skjøndt Damerne derfra de er
 Saa skjønne, at det er en Gru,
 Og skjøndt mit Hjerte tidt var brændende
 For to og tre, ja fire, fem,
 Jeg endte dog blandt Pebersvændene,
 Fordi jeg aldrig mødte Dem,
 Mens jeg var Prins blandt de Arkadier
 A . . . dier.

2.

Da jeg var Prins blandt de Arkadier,
 Var jeg som saadan kommen op
 Paa en af Lyffens højste Stadier,
 Jeg havde næsten naa't dens Top.
 Men af ved Skæbuens Uretfærdighed
 Jeg misted Alting med mit Liv;
 Nu har jeg bare min Elstværldighed,
 Er den Dem nok, saa kom og bliv
 Prinsesse over de Arkadier.

(Evrhdice lister sig ud.)

Styr (opdager, at hun er forsvunden). Forsvundet!
 Forsvundet som en Skygge. Hun vil ikke høre
 paa mine Memoirer! Nu vel, saa skal De saa
 dem at høre!

3.

Da jeg var Prins blandt de Arfadier,
 Rød jeg Respekt, hvor jeg kom hen,
 Men De kan tro, at det bekrædiger
 En stakkels Sjæl at gaa igjen —
 Hver Maskerade har leveret mig,
 Min Sang fra hver Forhøjning lød.
 Parole d'honneur, det har generet mig,
 Saa jeg af Skam blev ganske rød —
 Man er dog Prins for de Arfadier.

4.

Da jeg var Prins blandt de Arfadier,
 Var der en herlig Demokrat,
 Som sa' til Folket: Det kan stæde Jer,
 Hvis blot I holder en Soldat.
 Det kan jo hænde Sjenden, skyder ham,
 Saa snart han ser en saadan Trods
 Nej! Den der tar' de Brygl, man hyder ham,
 Han slipper altid for at slaas.
 Og slaas bør aldrig en Arfadier!

5.

Da jeg var Prins blandt de Arfadier,
 Saa blev der gjort et stort Komplot.
 For Folk var gale, som de stadig er:
 De vilde ha' det lige godt —

De drev et Bæsen med Kommunerne
 Og gjorde sig saa udtilbens,
 At alleammen kom af Dyrerne
 I Halmen — og — saa laa de ens!
 Ja, det var dumt af de Arkadier!

6.

(Dacapovers.)

Da jeg var Prins blandt de Arkadier
 Deroppe, gjorde man Kommers,
 Indtil jeg rimede paa „adier“
 I hundrede og femten Vers!
 Jeg skulde gjerne overlade Jer
 En Slump, i Fald de du'de mer;
 Men da jeg veed, i hvilken Grad de er
 Slidt ud, jeg tør ej synge fler
 Om Prinsen over de Arkadier.

Ervhdice. Er Du nu færdig?

Styr. Altid færdig til Deres Naades
 Tjeneste.

Ervhdice. Saa gaa hen og læg Dig.

Styr. Deres Naade maa ikke misforstaa
 mine Tilstaaelser. Jeg sa'e, jeg drikker, men De
 maa ikke tro, at jeg er forfalden til Mydelsen af
 Spirituosa — jeg drikker ikke en Gang Sherry
 cordial eller Whisky, som jo dog nu er paa højeste
 Mode! Jeg smager ikke andet end Vand.

Ervhdice. Vand?

Styr. Ja, det rene klare Vand fra Læthe-
 floden. Det smager fløvt, meget fløvt, men det

har den herlige Egenskab, at det bortskjylder alle Erindringer, baade de, der er for behagelige, og de, der er for ubehagelige. Hver Gang jeg kommer til at tænke paa min Fortids Herligheder, maa jeg have en lille Slurk Vethe, saa gaar de durchlauchtige Fornemmelser over. Hver Gang jeg husker paa de Dumheder, jeg gjorde, maa jeg have en stor Slurk — det er kun Skade, at den Drik er saa flygtig! Jeg maa hvert Øjeblik tage en ny Dosis . . . Ja, Deres Naade skal ikke blive bekymret derover, for selv om jeg tømte hele Vethefloden, vilde jeg dog aldrig kunne glemme mine Forpligtelser og mine omme Følelser for den ffjonne Dame, til hvis Tjeneste den store Pluto har indviet mit ringe Skyggeliv — Af Eerhdice!

(Synker paa Knæ.)

Eerhdice. Og slikt skal man være udsat for i sit eget Hus! Ja vent Pluto! Vent bare!

Styr. Lad mig udtale . . . (Bogrummel) Saa, der er min Herre! (rejser sig) Maa jeg saa bede Deres Naade forføje sig ind i Kabinettet ved Siden af.

Eerhdice. Nej, jeg bliver!

Styr. Umuligt Deres Naade! Det er Plutos udtrykkelige Befaling. Han kunde reducere mig til Gaardskarl, hvis han traf Dem herude.

Erndice. Men hvor længe skal da den Indespærring vare?

Styr. Det maa min Herre vide! — Vær saa naadig! (lutter hende ud.)

Erndice. Ja ja. Det skal Pluto'saa betalt!

Tredie Scene.

Styr, Pluto og Jupiter trænges i Døren om at komme først ind.

Pluto (kommer først). Hun er borte! — Det var heldigt.

Jupiter. I har en egen Maade at være galante paa hernede. Dannede Folk oppe hos os plejer altid at lade Fremmede gaa først ind ad Døren.

Pluto. Hvert Land har sin Skik! Hos os vilde det være en stor Uhofslighed ikke at gaa foran for at kunne modtage sine Gæster.

Jupiter. Ja saa! Men der er Maade med al Hofslighed. Jeg skjætter ikke om at man støder Faconen af mine Albuer! (seer sig om) Hvad er for Resten dette for et Bærelse?

Pluto. Na, det er saadan et lille Cabinet, jeg har indrettet efter min egen Smag — til Studerkammer, naar jeg ikke vil forstyrres.

Jupiter (mistroist sagende). Hun maa bestemt være skjult et Sted her inde!

Pluto. Hvad søger Du efter, olympiske Broder, Du har dog vel ikke tabt Noget!

Jupiter. Jeg gjør mig kun bekendt med Lejligheden. Saadan et . . . Studerkammer skal jeg virkelig indrette mig oppe i Olympen! Det er ganske anderledes hyggeligt end vore fugtige Sky-Sale! Og det kunde saa udmærket bruges til — Gæsteværelse, naar man fik Damebesøg.

Pluto. Damebesøg! Her i Underverdenen har man Andet at bestille end tænke paa Damebesøg, vi fører i det hele taget et ganske anderledes strængt og alvorligt Liv end Guderne oppe i Jeres Etage.

Jupiter. Se, se, se! Sa Du er vist meget dydig min brave Tartuffe (opdager, at han gjør Tegn til Sky) Hvad gjør Du der!

Pluto. Jeg?

Jupiter. Ja! Hvorfor gjør Du Tegn bag Ryggen af mig.

Pluto. Tegn? Jeg? Til hvem skulde jeg vel gjøre Tegn?

Jupiter. Til ham der! Hvad er det for en rød Stang Paf?

Pluto. Naa ham der! — Det er Styr, min Rammertjener, afganget Prins, en Skygge af god Familie, som jeg har taget til mig og betroet Opfyndet over mit Hus . . .

Jupiter. Og Dine smaa Eventyr! (til Styr) Hvor er hun?

Pluto (truer Styr til Tavsshed). Hun? Hvad for en Hun?

Jupiter. Erydice, for tusind Tordenkiler!

Pluto. Erydice! — Saa Du tror endnu paa den Fabel, og det naagter Alt, hvad jeg har forfikkret Dig undervejs? — Du tiltror virkelig mig at kunne begaa en Bortførelse.

Jupiter. Ja saa min Sjæl gjør jeg saa!

Pluto. Det er en anden Sag! Vær saa artig! Saa maa Du endelig ikke genere Dig for at anstille en Husundersøgelse.

Jupiter (undersøger Alt — affides.) Aha! Her er der et Nøglehul — hvor der er et Nøglehul, maa der være en Dør, og hvor der er en Dør — (højt.) Nej paa ingen Maade, kjære Pluto! Hvis Du virkelig havde skjult Noget, vilde det kun lidt hjælpe at søge efter det, kjender jeg Dig ret.

Pluto. Lad os ikke tale mere om det, Jupiter! — Du har altid miskjendt mig. Men kom nu med mig til Festsalen! De andre Guder

venter paa os, og jeg vil haabe, at min Kof og min Kjældermeister ikke har sparet Noget for at vise, hvad de er for et Par Helvedes Karle! *Åa Styx! Hør lidt! — (til Jupiter.) Undskyld!*

Jupiter. Gener Dig ikke! (affides.) Daarlign skulde jeg være den uimodstaaelige Jupiter, hvis jeg ikke kunde finde Vej gennem et Nøglehul. Foreløbig vil jeg underrette hende om min Nærværelse ved dette Bisitfort. (stikker det i Nøglehullet.) Nu er det derinde. Om lidt kommer jeg selv bagefter i en af mine mest bedaarende Forvandlinger.

Pluto (til Styx). Tab ham ikke af Syne et Øjeblik. Passer vi ikke paa ham, er han i Stand til paa en eller anden underfundig Maade at smutte fra os og liste sig tilbage. Nu skal jeg følge ham i Hælene, følg saa Du efter mig! (højt.) Vær saa artig! Denne Vej!

Jupiter. Paa ingen Maade. Varten foran! Jeg tager Skif, hvor jeg kommer.

Pluto. Vist ikke! Vær den, som Vær bør! Du har een Gang lært mig Høflighed.

Jupiter. Bisvas!

Pluto. Snifsnaf! (de støder hinanden ud — Styx følger.)

Fjerde Scene.

Eurydice (ene). Hvad mon det bethder?
 Et rosenrødt Bisittfort med ombojet Kant. I. U.
 Pitèr — pour faire visite. Hvem kan det dog
 være? — Vigemeget! — Jeg interesserer mig for
 ethvert Bekjendtskab i denne utaaalelige Ensomhed.
 Det er kjedeligt, at han er gaaet! Jeg vil da
 haabe, at han kommer igjen.

Femte Scene.

Jupiter omstøbt til en kolossal Flue. Eurydice.

Jupiter. Se saa! Det skulde jeg mene
 var en elegant Metamorfose! Et aldeles splinter-
 nyt Insekt, nærmest henhørende til Flueslægten.
 Gjør man ikke sin Lykke i saadan en Skikkelse,
 saa gjør man den aldrig! (begynder at surre omkring.)

Eurydice.

En underlig Susen jeg hører —
 Det klinger jo næsten som Sang.

Jupiter (affides).

So det er en gammel Forsører,
 En udpekulert Don Juan!

Et berusende

Trylleri

Har den susede
Melodi

Ddd . . .

Corrdice.

Hvilken prægtig Flue,
Hvilket smukt Insekt.

Jupiter (affides).

So jo, min lille Frue,
Vi veed nok, hvad der gjør Effekt.

Corrdice.

At Flue med de gyldne Vinger,
Bliv her, bliv her og vær min Gæst.
Din Surren om hernebe bringer
Mig til at glemme min Arrest.

Smukke Flue, hvis Du vil blive,
Skal Du faa Bonbons og Konfekt.
Hvad Du begjærer, vil jeg Dig give,
Bliv blot hos mig, skønne Insekt.

Jupiter (affides).

Nej Fluer af en saadan Slags,
De la'r sig ikke fange straks.

Corrdice.

Pas kun paa! Nu har jeg Dig —

Jupiter.

Nej!

∴ Den Gang ej ∴

Corrdice.

So pas kun paa,

Pas kun paa,

Jeg skal Dig fange.

Jupiter.

Ja prøv kun derpaa,
 Prøv kun Du smaa!
 Jeg er ej bange.

Erhydice.

Jeg skal Dig saa!
 Jeg skal Dig naa!
 Jeg skal Dig fange!

Jupiter.

Ja prøv derpaa!
 Narres vi maa,
 Ridt flere Gange!

Erhydice.

Ja denne Gang Du slap derfra. —
 Men jeg skal fange Dig endda.

Jupiter.

Endnu en Gang jeg slap derfra.
 Jeg fanges ej saa let endda.

Erhydice (med Sløret).

Bogt Dig bare
 For min Snare;
 Er Du først i mit Net,
 Slipper jeg Dig ej saa let.

Jupiter (affides).

Se det var ret.

Vær nu adræt!

Erhydice (fanger ham i sit Slør).

Ah . . .

Se der, se der, nu har jeg Dig, min fjære;
 Nu er Du netop der, hvor Du skal være.

Jupiter.

Saa nu er jeg netop, hvor jeg vilde være.

Eurydice.

Sur nu!

Snur nu!

Sum nu!

Brum nu!

Jupiter.

Ddd . . .

Begge.

Nu er Du min.

So, jeg var sin!

Eurydice. Nej, nej! Spot kun saa meget
Du lyster! Jeg har fanget Dig, og nu er Du
min Flue.

Jupiter (paa Aaa). Ja, Din for evig.

Eurydice (udstøder et Skrig). Den kan snakke
— tror jeg!

Jupiter. Blev ikke bange, skønne dødelige!
Det er ingen almindelig Flue, Du ser for Dine
Fodder!

Eurydice. Nej, det mærker jeg! Maa jeg
spørge, hvad De er for et Insekt?

Jupiter. Dejlige Eurydice! Insektet er kun
en Larve, en Puppe, en Masse, en Trylleham, der
skjuler Din Tilbeder — (ømt) Jupiter . . .

Eurydice. Jupiter!

Jupiter. Ja Jupiter! — Skrig ikke saa højt! — Din Tilbeder Jupiter, Kroniden, Gudekongen, Skysamlere, Tordneren, Regnbringeren osv. osv. Det er mig altsammen.

Eurydice. Det er Dig — nej, det er ikke muligt! — Og dette Bisitfort . . .

Jupiter. I Nøglehullet — jo, det har ogsaa sin Rigtighed! Det anede mig straks, at Pluto havde indespærret Dig her!

Eurydice. Ja, er det ikke skændigt!

Jupiter. Oprørende!

Eurydice. Og dumt!

Jupiter. Idiotisk! Havde han ikke ført Dig her ned til Orkus, skulde jeg have ført Dig op til Olympen.

Eurydice. Det kan Du gøre endnu! Bortfør mig kun! Han har ærlig fortjent det.

Jupiter. Bortføre Dig? — Jeg siger som Franskmændene: „Ce que femme veut, dieu le veut“ —

Eurydice. Og jeg — jeg siger: Hvad en Gud vil — det vil jeg ogsaa.

Jupiter. Saa er vi enige! Nu skynder jeg mig tilbage til Festsalen. Vist Dig derind i en eller anden Forklædning, og naar saa Deserten er spist, Vinen drukken og Talerne holdte, saa bort-

fører jeg Dig, mens de andre takker for Mad.
— Derved bliver det! — Tys! — Od . . . Jeg
er det lykkeligste Insekt under Jorden! (surrer mod
Højre, mens Eurydice gaar ind i sit Værelse.)

Sjette Scene.

Sthx (med en Flaske Lethe); straks efter Pluto.

Sthx (søger at fange Jupiter). Det var en
usædvanlig stor Flue. Vi lidt! — (griber efter
ham. Jupiter undviger.) Nej hvor man dog kan være
fuld! — Jeg bilder mig ind, at det var en rigtig
Flue, jeg saa — Hahaha! — jeg, der dog kjen-
der de smaa Insekter saa godt.

Pluto (styrter ind). Hvor er han? Hvor er
hun? Hvor er Fluen? — Hører Du Sthx! —
Har Du seet Fluen!

Sthx. Jeg ser en hel Sværm af Fluer —
hvad for en er det, Herren spørger efter?

Pluto. Jupiter!

Sthx. Jupiter? — Naa—aa Jupiter!

Da jeg var Prins blandt de Arkadier.

Pluto. Hvor har Du gjort af Eurydice?

Sthx. Eurydice? — Naa—aa — Eurydice — Jo.

Da jeg var Prins blandt de Arkadier.

Pluto. Saa hør dog! Amor har gjenkjendt
Jupiter i en stor Flues Sikkelse — har han været her?

Sthx. Fluen? Nej — men

Da jeg var Prins blandt de Arkadier . . .

Da saa jeg Fluier uden Tal —

Pluto. Nu har det Afftum igjen druffet
Hukommelsen op i Vethevand! *Sthx!* Kjære lille
Sthx, husk Dig om; det er mig, *Pluto*, Din egen
kjære Herre, der taler til Dig! (rajsende.) Sig mig,
hvor Fluen fløj hen, *Slubbært*, eller giv mig i det
Mindste Nøglen til Havelaagen.

Sthx.

De fløj i alle Girkens Stadier

Og suurrede' om, som der var Bal.

Pluto. Nej, med ham er der ikke Noget at
gjøre! (man hører *Eurydices* Sang.) Det er *Eury-*
dices Stemme! Godt, hun er altsaa i Behold.
(raaber.) *Cerberus!* Pas godt paa! *Raron!* Ruf
Portene og slip alle *Furierne* løs! — Kom *Sthx!*

Sthx (syrger som før).

Men hvad forslaar vel alle Fluerne,

Der fløj omkring i min Provinds?

Mod dem, der surrer her i Stuerne,

De var saa store som en Prins —

Og det en Prins blandt de Arkadier.

Pluto. Nej, det er ikke mere en Skygge af
et Menneske, det er kun en Skygge af en Vire-
kasje. Gaa Pokker i Bold! (*Sthx* synger syngende
i Gorden.)

Fjerde Akt.

Festsal i Orkus. Samtlige Guder og Gubinder sidde
tilbords med flammende Guldbægere. I Baggrunden
Udgang med Udsigt over Floden.

Første Scene.

Kor.

Staal for Bærtens! Stam for den, der ikke
Plutos Staal til „Tak for Mad“ vil drikke.

Amor.

Og nu skønne Bakkantinde
En Dithyrambe! Mere fattes ej.
Lad os naa til Glædens Tinde,
Vi er ganske godt paa Vej.

Kor.

Bakkushymne, Bakkantinde!
Bakki Lovsang tilkommer Dig.

Eurydice (forklædt som Bakkantinde).

1.

Jeg søgte Glædens Gud,
Men fra Himmel til Himmel,
Hvor høje Guder bor,
Forgæves jeg for;
Jeg fandt ham først paa Jord,
Hvor Bakkanternes Brimmels
Sang i jublende Kor —

Diana og Amor.

Sang i jublende Kor.

Eurydice.

Evoe! Hvor Baffus troner —

Evoe! I Kantens Ly —

Evoe! For Chymblens Toner —

Evoe! Hver Sorg maa fly.

Diana, Amor og Venus.

Evoe, Evoe i vilde Sky.

Eurydice.

2.

Der hørte jeg hans Bud:

Nyd den gløbende Drue

Og glem i Sang og Klang

Hver Længsel og Trang!

Og stig fra Livets Dvang —

I dens hellige Rue

Op til Gudernes Rang!

Diana og Amor.

Op til Gudernes Rang.

Eurydice.

Evoe! Hvor Baffus troner —

osv.

Jupiter.

Nu vel an! Jeg skal

Gjøre Festens Glands komplet:

Med en stolt Menuet

Selv jeg aabner dette Val.

(affides til Eurydice) Pluto, den blinde Muldvarp,

har ikke gjenkjendt Dig i Din Forklædning.
Saa snart Dansen er forbi, forsvinder vi sammen!

Pluto (affides). Jupiter, den gamle Idiot,
indbilder sig nok, at jeg ikke kan gjenkjende
Corydice, fordi hun har klædt sig ud som Bakkant-
inde! Hahaha! Mig narrer man ikke saa let.

Ror.

Fader Jupiter leve!

Se hvor han

Swæver let og net

I Dansen!

Fader Jupiter leve!

Ingen kan

Bejste mer kofet

Til Kransen!

Gamle Zevs kan slet

Ingen danse træt,

Mester er han ret

I Menne!

Fader Jupiter leve!

Se hvor han

Swæver let og net

I Dansen!

Trods hans Aar han aldes ej,

Han er endnu saa adret,

At han godt kan melde sig

Bed enhver Ballet!

Fader Jupiter leve!

osv.

Corydice (jagte til Jupiter). Saa! Vil Du
nu bortføre mig, saa skynd Dig.

Jupiter. Ja, lad os flygte, mens de andre puster ud efter Dansen! (byder hende Armen og fører hende hurtig mod Baggrunden.)

Pluto (standser dem). Nej, nej stop lidt Godtsfolk!

Jupiter. Hvad behager?

Pluto. Ingen Lapsfjeregner i mit Hus! Vi danser nok Menuet, men ikke „Rehraus“.

Jupiter (paatager sig sin forfærdeligste Mine). Fem Milliarder Tordenkiler! — Jeg tror Du vover, at . . .

Pluto (rolig). Ja vel gør jeg det! Jeg vover at gøre Deres olympiske Majestæt opmærksom paa, at De vist tager Fejl! Der staar Deres lilje-armede, guldkrønde Gemalinde. Dette er derimod —

Jupiter. Den skønne Corydice, som Du har bortført.

Pluto. Ganske rigtig: Som jeg har bortført — hvilket er et fait accompli — og som Du vilde bortføre — hvilket der ikke bliver Noget af.

Juno. Er han nu der igjen! Zevs, Zevs, Zevs! Vil Du da aldrig holde op med Dine Historier.

Jupiter (sagte). Stille! Ingen huslige Scener her. Dine Præfener kan Du gemme, til vi

kommer hjem! (til Pluto) Du understod Dig at sige . . .

Pluto. At der ikke blev Noget af Bortførelsen, — ja det tillod jeg mig.

Jupiter. Hvem skulde vel forbyde mig at gøre, hvad jeg lyst?

Juno. Det skal jeg paatage mig!

Pluto. Behøves ikke. Det forbyder sig selv. Min høje Broder er jo netop kommet herved for at paase, at Eurydice blev rigtig udleveret til hendes Mand.

Eurydice. Min Mand — aah! Ham havde jeg rent glemt.

Pluto. So jo! Det hænder af og til!

Jupiter (halvt for sig selv). Hendes Mand! Ham havde ogsaa jeg glemt.

Pluto. Det tænkte jeg nok. Men han, stakkels Tøsse, han har ikke glemt, hvad Du lovede. (man hører en Violin i det fjerne) Hører Du? Han er allerede under Opsejling.

Jupiter. Hah, ved alle Tantalus's Kvaler — der er Spillemanden.

Pluto. Det er fløvt, Brorlille — ikke sandt? Enten maa Du nu gaa fra Dit Ord og staa som en Hirteskilling for alle Guder og Menneſker, eller ogsaa kommer Du til at bide i det sure Æble og

overlade ham den lille søde Plageaand, som Du
saa gjerne vilde have befriet mig for.

Jupiter (patetist). Hold inde med Dine ple-
bejiste Talemaader. Stemningen løfter sig og Si-
tuationen fordrer Patos . . . (rafende) Tal paa
Vers, Elendige! Nu kan Du komme med Dine
Alexandrinere!

Pluto (sagte). Vidste jeg ikke nok, at der
skulde blive Brug for dem! (højt, i tragisk Stil til
Ervhdice:)

Ha Kvinde! Hør den Klang,
der toner hist mod Strand
Fra Karons Baad.

Ervhdice.

O Ve!

Ve mig, det er min Mænd.
Huh! Denne Violin!

Hvor kunde Nogen ane,
At den slap med herved?

Det kalder jeg Chifane.

Seg stolede dog paa,

da jeg i Døden gif,

At her jeg kunde gaa

i Fred for den Musik.

Pluto.

Troløse! Vid Din Straf!

Vidt det nytter at klage.

Orfevs hos Jupiter

har fordret Dig tilbage.

Og jeg, jeg holdt Dig skjult,

men Du, Du pønser blot

Paa, at løbe herfra —

Nu har Du det saa godt.

Eurydice.

Pluto! O taal dog ej,

at han slæber mig fra Dig.

Pluto.

Hver sit! Tro ikke, jeg

vil eje eller ha' Dig.

Eurydice (om til Jupiter).

Gudernes Gud, vil Du —

Jupiter (sagte).

Gu' vil jeg ikke, nej.

Jeg har min Plan — men ths!

Kompromitteer mig ej.

(højt:)

Stil Jer nu op i Hast!

Højhed i hver en Mine,

Saa han bli'r imponert

og tænker: Død og Pine.

Saaledes! Rang og Stand,
 det er en vigtig Sag.
 De høje Guder for
 og Gudepøblen bag!

Anden Scene.

Orfevs. Den offentlige Mening (kommer roende til
 Porten og stiger ud.)

Orfevs.

Mægtige Jupiter!
 Her ser Du for Din Trone
 En stakkels Egtemand,
 der søger om sin Kone.

Hun er . . .

Jupiter.

Sa, det er nok.

Vi kjender hele Sagen
 I dens Realitet,
 saa Du kan spare Klagen.
 Saa som og efter som
 Du og Din Egtebiv
 I Et og Alt har ført
 et exemplarist Liv.
 Saa som og efter som
 Du drevet af Din rørende

Utrøstelige Sorg

har løbet os paa Dørene —
Saa som og eftersom

vi nu er bleven træet

Af det Rønderi,

saa kjender vi for Ret:

At Du for denne Gang

skal have Lov at drage

Ad Zorderige til

med samt Din hulde Mage.

Orfevs (forknyet).

At høje Jupiter!

Din Naade er for stor.

Pluto (triumferende).

Nu vel, skjøndt det er haardt,

maa jeg lyde Dit Ord.

(til Orfevs.)

Nu er hun Din —

Jupiter.

Nej stop! —

Vi skal os ej forhaste.

(til Orfevs.)

Bort Ceremoniel

maa Du Dig underkaste.

I Procession Du maa

fra Orfevs gaa Din Vej,

Fordi . . . fordi (ærgelig.) — hvorfor —
 — Det rager ikke Dig! —
 Du følger min Instrux,
 og det til Punkt og Prikke.
 Gjør Du den mindste Fejl,
 gjælder mit Løfte ikke.

Den offentlige Mening.
 Giv ham Din Ordre kun!
 Han gjør, hvad Du befaler.

Pluto (mistænksom).
 Hør Zevs! . . .

Jupiter.
 Du holder Mund!
 Nu er det mig, der taler.
 (til Orfevs.)

Det er en lille Prøve.
 Det gjælder kun at vise,
 At Du stoler paa os
 og paa Din Evrydice.

Pluto.
 Stole paa os og hende —!
 Jupiter, nej hør . . .

Jupiter.
 Ingen Raisonnement!
 Det gjælder vor Hønnør.

(til Orfevs.)

Som sagt: Du gaar herfra
 stolende paa vort Ord:
 At hun skal følge tæt
 bagefter i Dit Spor.
 Du vandrer ligesrem —
 uden at dreje Ho'det —
 Og viser, at Du ej
 har mindste Skræk i Blodet,
 Men tror Din Kone blindt,
 og er aldeles tryg
 For Alt, hvad der imens
 kan hænde bag Din Ryg.
 Men hvis Du ser Dig om,
 før Orfus er passeret —
 Ja — saa er Du reject,
 og hun . . . er konfiskeret.
 Der ser Du Lethes Bred,
 og der er Plutos Port —
 Bare en halv Snes Skridt,
 saa er det hele gjort!
 Det er en Bagatel,
 men Smaating er jeg strix i.
 Nu veed Du det. Farvel!
 Synke paa Reisen! . . .
 (hurtig afbrydende Orfevs, der vil tale.) Dixi! —

Juno.

Nej det er dog for galt!

Pluto.

Det er Foræderi!

(Knurren blandt Guderne.)

Jupiter (tordner).

Hører I? Zevs har talt!

Dermed er det forbi.

Finale.

(Alfsmarchen begynder.)

Den offentlige Mening.

Tag Dig i Agt, se ej tilbage!

Hans Dom er uomstødelig!

Blot nogle Skridt har Du at tage,

Saa er Din Ros udødelig.

Ror.

Det er en højst barbarisk Dom:

Tænk nu, om han til Skade kom

Og saa sig om.

Jupiter (afsidet).

Jeg tror min Sjæl, han holder Stand,

Det er en sjelden Egtemand!

Den offentlige Mening.

Naar et Par Skridt endnu Du gaar

Vi sejrende Maalet naar!

Jupiter (affides).

Vent lidt! Du er ej forberedt
Paa min Elektricitet!

(Slynger Lynstraalen efter dem. Orfevs vender sig; alle striger.)

Den offentlige Mening.

Alt er tabt, han saa tilbage!

Orfevs (rolig).

Ja nu nyttter ingen Klage.

Pluto (til Jupiter).

Den Kabale, den var fin;
Nu er Evrydice min.

Jupiter.

Din? Nej ingensinde.
Du har tabt Dit Spil!
Da hun er Bakkantinde,
Hun horer Bakkus til!

Alle.

Hun horer Bakkus til!

Pluto. „Som Bakkantinde horer hun
Bakkus til“ — ja det er jo en rar Maade at
klare Sagen paa, men det staar der ikke et Ord
om i Mytologien.

Jupiter. Ikke? — Ja saa kan Du besørge
det tilføjet i næste Udgave!

(Bakkus viser sig baaret af Favner.)

Eurydice.

Ja Bakkus! Nu paa Lyffens Tinde
 Som Din Bakkantinde
 Tro jeg røgte skal
 Mit glade Kald
 I Templets Hal.
 Hvert et Sorgens Minde
 Skal hos Dig forsvinde
 Under Jubelsang
 Og Bøgerslang!

(Eurydice stiger op paa hans Trone. Tableau.)

